

на младитѣ дрѣвчета и да я гризятъ, научили се да подскачатъ като сжщински зайчета, научили се да говорятъ на заешкия езикъ — съ една дума, съвсѣмъ се прѣвърнали въ малки зайчета.

Почнали момиченцата, като зайчетата, да се боятъ отъ ловцитѣ и тѣхнитѣ кучета, почнали даже за ловци и кучета разни смѣшни пѣсни да пѣятъ. Ошила имъ зайчицата отъ заешки кожи ризи, и опашчици имъ прѣшила; шапчици съ дълги уши имъ направила. Даша и Маша станали сжщински зайчета, даже татко имъ и мама имъ да ги видѣха, не биха могли да ги познаятъ, макаръ изподъ заешкитѣ шапчици и да се показваха дѣтинскитѣ имъ лица.

Еднѣжъ врѣмето било чудно хубаво. Грѣло ясното слънце. Било топло и приятно. Зайчицата повикала всичкитѣ си дѣчица и трѣгнали на разходка, за да си наберятъ вкусни моркови, зеле, трѣвица и ягоди. Много се зарадвали зайчетата на тази разходка. Най-голѣмото зайче хванало за рѣцѣ Даша и Маша и се затичало съ тѣхъ най-напрѣдъ. Слѣдъ тѣхъ идѣла зайчицата съ мъничкия Страхливко, а слѣдъ нея — всички други зайчета. Колко весело имъ било да се разхождатъ и да си подскачатъ по зелената трѣва.

Слъдза.

ТЕМЕНУЖКА.

Теменужке мила,
Помежду трѣвата
Листовце си свила,
Криешъ си главата.

Гиздава, засмѣна,
Ти мирисъ приятенъ
По всѣка поляна
Прѣскашъ необятенъ.

Тебъ ще наберема
Съ смѣхове и пѣсни,
Китки ще свиеме
Съсь мирисъ чудесни.

Цв. Варашковска.